

Imaórák

18.

Tanítók - tanúk...

2022. február

Hidd el,
az utat veled járóknak szüksége van
jóságodra, megértésedre bizonyosan.
Tiszta, egyenes lelkületedre,
mely hirtelen ítélkezéstől ment,
hűséget tart, igazat mond,
bizonyos nemet, igent;
veled a tisztaság jelenlétére,
szavad súlyára, szelíd erejére,
s arra, amit leginkább nélkülöznek,
hogy úgy járj közöttük, mint ismerője
a Világosságnak, az Öröknek.

Túrmezei Erzsébet: Biztatás

Ajánlás:

Jézus magához hív, tanít, példát mutat, majd elküld testvéreinkhez, hogy amit Tőle tanultunk, ellessünk, adjuk tovább. Minél többet megismertünk belőle, annál hatékonyabban tudjuk majd Őt képviselni, megjeleníteni az emberek között. A „királyi papság” minden megkeresztelt ember feladata. Életünk tanúságtétel kell, hogy legyen Jézus mellett...

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A kereszténység, az Egyház Jézus követőinek maroknyi csoportjával indult. Mesterünk olyasmit tanított és élt eljűk, amit követésre érdemesnek találtak. Mindennek megerősítése Jézus halála és feltámadása volt.

A tizenkettő, majd a hetvenkettő már megtapasztalhatta Jézus szavainak erejét, hatalmát. Azután az első pünkösöd elindította a kereszténységet szélesebb körben, az akkor ismert világból Jeruzsálembe sereglett zarándokok által. Megszületett az Egyház.

Jézus nagycsütörtöki, főpapi imájában, majd távozásakor utolsó földi szavaiban kérte is az övéit, hogy hirdessék Őt a Föld végső határáig, minden teremtménynek. Péterrel, mint első földi „helytartójával”, majd utódai által, és az Egyház tekintélyével ez a „hirdetés” folyamatosan zajlik azóta is.

A keresztelésünk által mi mindannyian az Egyház tagjaivá váltunk, az „elsőeknek” adott parancs így ránk is vonatkozik. Ha komolyan vesszük Jézushoz tartozásunkat, akkor ezen az úton kell haladnunk, hogy az Ő tanúi legyünk mai világunkban, mikor újra felerősödik a kezdeti idők keresztényüldözése...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.01.21. - 23:20

2022. február

„Korunkban sokkal nagyobb szükség van tanúkra, mint tanítókra” – írta VI. Pál pápa egyik dokumentumában. Mai imaórákon gondolkodjunk el e két fogalom, mentalitás értelmezéséről. Tehát tanúk vagy tanítók?

Az ökumenikus imahét épp most zajlik, így most plébánosunk illetve káplánunk nélkül jöttünk össze. De nem vagyunk magunkra hagyva, hiszen Jézus megígérte, ahol ketten-hárman az Ő nevében együtt vagyunk, ott van közöttünk. Mindjárt az elején hívjuk segítségül a Szentlelket is közös énekünkkel.

***Refr.: Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,
Töltsd el a szívünk, életünk,
Hogy béke és áldás szálljon ránk,
Küldd el a Lelked, úgy kérünk, Istenünk.***

***Kegyelleddel táplálsz, Istenünk,
Hozzád emeljük most mindnyájan a szívünk.
Reménységünk Belőled fakad,
Hogyha szívünk-lelkünk mindentől szabad. Refr.***

***Ajándékul Lelked küldted el,
Hogy ne önmagunknak, hanem Annak éljünk,
Aki értünk életét adta.
Mi is átadjuk most Neked életünk. Refr.***

Mai témánk tehát: tanúk és tanítók. Ebben a körben nem kérdés, hogy kiről, miről is kellene tanítani, tanúságot tenni, hiszen Jézust mindnyájan megismertük, – valamilyen szinten legalább is. Meg vagyunk keresztelve, tehát Jézus testvérei, az Atya gyermekei vagyunk. Csak az a kérdés, hogy milyen fiúk és milyen testvérek? A tékozló fiú, aki lázadásából vissza tudott térni a rá mindig váró, szerető, irgalmas atyjához? Vagy egy másik példabeszéd testvérpárjából melyikre hasonlítunk jobban, arra, aki atyja kérésére azonnal megígérte a segítséget, hogy a szőlőjében dolgozik, és nem csinált semmit, vagy a másikra, aki kerek-perec megtagadta ugyan a segítséget, aztán jobb belátásra térve mégiscsak kiment és dolgozott? Maradjunk ez utóbbi példabeszédnél: Jézus nekünk mondja nap-mint nap, hogy menjünk a szőlőjébe munkálkodni.

Richard Thalmann: Az Úr a mi pásztorunk

Milyen vigasztaló,
hogy te vagy pásztorunk, Urunk!
És mi, a te nyájad, milyenek vagyunk?
Hallgatunk rád, valóban?
Amikor hívsz az istentiszteletre,
örömmel indulunk el,
vagy vonakodva, ímmel-ámmal?
Hogyha hívsz az emberek szolgálatára,
közösségileg gondolkodunk,
vagy elzárkózunk?
Amikor más karámok nyájaihoz látogatsz,
felismerjük ebből
az ökumené feladatait?
Vagy féltjük saját pozícióinkat,
és vonakodunk,
hogy téged másokkal megosszunk?
És otthon, a munkahelyen,
az emberek közösségében
mi vagyok én: pásztor vagy béres?
Te életedet adtad értünk
mit adok én,
mit akarok tenni értük?

Igen, ez a kérdés, mi vagyok: pásztor vagy béres? Már, ha tényleg kereszténynek gondoljuk magunkat, és nem csak egy jámbor szokásrendszer a vallásos magatartásunk. Ha Jézust azért követjük, mert elfogadjuk életünk vezérelvének az Ő valóját! Ha hallgatunk a tanítására, amit így összegzett: én vagyok az út, az igazság és az élet.

C. S. Lewis: Keresztény vagyok című könyvéből egy gondolat:

„A kereszténység az embereknek megbánást hirdet és megbocsátást ígér. S ezért nincs semmi mondanivalója azoknak, akik nem tudják cselekedtek-e bármi megbánnivalót, és nem érzik, hogy szükségük van a megbocsátásra. Csak miután felfogtuk, hogy van egy igazi erkölcsi törvény és egy hatalom a törvény mögött, s hogy megszegtuk ezt a törvényt, és szembeszálltunk ezzel a hatalommal, csakis ezek után és egy perccel sem előbb kezd szólni hozzánk a kereszténység üzenete. Csak akkor fordulunk orvoshoz, amikor betegek vagyunk.”

Miért is idéztem ezt a gondolatot? Mert tanítani és tanúságot tenni csak arról tudunk, ami a miénk, amit megtanultunk, gyakorlunk, élünk. Amikor felismertük Istent a dolgok mögött, amikor beismerjük teremtményi voltunkat, irgalomra szoruló sebzettségünket! Ha valami más a motivációnk – pl. érdek, magamutogatás, felvágás, gőg, mások elismerésének a keresése – akkor mindez csak képmutatás lesz. A külső körülmények változása, vagy nehéz időszakok, szenvedés, hamar letérítenek erről az útról. Látjuk ezt sok – úgymond – csalódott, lázadó testvérünk esetében, olykor magunkon is... Imádkozzunk, hogy mindig kitartsunk Jézusunk mellett:

Drága Jézus! Segíts, hogy fényed hordozói lehessünk, bármerre visz utunk. Töltsd el szívünket életadó Lelkeddel, itass át és végy birtokba minket oly teljességgel, hogy életünk már csak a Te kisugárzásod legyen. Ragyogj át rajtunk, és úgy élj bennünk, hogy mindenki, akivel találkozunk, a Te jelenlétedet érezze meg általunk. Többé már ne minket lássanak, hanem egyedül Téged, Jézus. Maradj velünk, s akkor úgy ragyoghatunk, ahogyan Te ragyogsz, s világossággá válhatunk mások számára is. Ámen.

Isten egy szikráját belénk ültette, az Ő jósága ott él mindenkiben. Van, aki elfojtja ezt, vagy számúzi a tudatalattijába. De ez a mag él, moco-rog bennünk.

Szent-Gály Kata: Kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
s nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
mert beléd hullott az Isten vetése,
és azt kitépni nem lehet,
vagy nem mered,
mert érezed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy sohasem kapá-lod,
hogy letaposod a kihajtó ágat,
hogy nem öntözöd,
hogy szinte gyűlölöd,
- de harmat is van,
és néha, akaratlan
meglep.

És valahogyan elindul benned
egy gondolat, egy szó, egy meglátás, egy semmi -
s amit már kezdted elfeledni,
vagy letagadni, duzzad, újra él.

A gyökér,
a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít:
kilépni önmagadból,
az átlagosból,
- komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen mért nem kezded el?

Az általános papság minden megkeresztelt emberre vonatkozik. Élethelyzetünkől adódóan mindig van lehetőségünk a tanúságtételre: lehet, hogy csak egy barátságos mosoly, egy gesztus, pár jó szó. Máskor meg konkrét tevékenység, építő beszélgetés, hitvallás.

Elsődlegesen azért a papjaink hivatása ez, méghozzá Jézus „egyenes ágú” megbízatásából. A szenteléskor a kézrátétel gesztusa az apostolokig, Jézusig visszamenő felhatalmazás.

Mi a pap?

A pap egy átlagos ember, akit rendkívüli szolgálatra hívtak!

A papság nem karrier.

A papság nem egy kényelmes életre szóló életbiztosítás.

A papság nem előnyök megszerzése,
hanem szolgálat.

Urunk, azt mondta, hogy
nem azért jött, hogy neki szolgáljanak,
hanem, hogy ő szolgáljon. (Mk 10,45)

A papság annyit jelent, hogy
életünk minden napján belépünk a Szentek Szentjébe
imádni és dicsőíteni az Istent,
imádkozni és könyörögni az Egyház nevében az Egyházért.

A papság annyi, mint egy életet eltölteni
mások lábának a megmosásával,
napról-napra hordozni a hívek gondjait,
segíteni őket bajaikban,
szenvedni a szenvedőkkel,
együtt örülni az örvendezőkkel.

Basil Hume bíboros

Imádkozzunk közösen, hogy ilyen mentalitású papjaink legyenek:

Urunk, küldj ma is követeket hozzánk, akik utadat előkészítik, akik igédet hirdetik, miként János, a Keresztelő tette. Küldj ma is követeket hozzánk, akik készek arra, hogy háttérben legyenek, hogy Te, Urunk, bennünk növekedjél. Küldj ma is követeket hozzánk, akik érted és nem önmagukért élnek. Adj bocsánatot és új kegyelmet, hogy szolgálhassunk Neked, és előkészíthessük számodra az utat az emberek között, hogy megvalósulhasson a Te országod. Ámen.

Folytassuk még egy szöveggel. Mit is gondolunk, mit is várunk papjainktól?

Ima papi hivatásokért

Urunk, adj jó papokat nekünk,
ne olyanokat, amelyeneket megérdemlünk.
Akik hivatásuk fenségét átérzik,
és azt nem saját fényüknek tekintik.
Akik szolgálni szeretnének Neked,
és nem uralkodni akarnak helyetted.
Akik a Te igazságaidat hirdetik,
és nem a saját igazságaikat terjesztik.
Akik a Te akaratodat kutatják,
és nem a sajátjukat erőltetik ránk.
Akik nem szégyellnek rólad mindenütt beszélni,
de tudnak tapintatosan magukról hallgatni.
Akik nem akkor nyugtalanok,
ha miattad őket éri bántás,
hanem mikor miattuk Téged ér ócsárlás.
Akik hiszik mindazt, amit tanítottál,
és azt nemcsak velünk elhitetni akarják.
Akik velünk együtt járnak a göröngyös utakat.

Végül, Urunk, engedd megérteni,
hogy ők is csak emberek,
és ők is minél jobban megértsék:
mi bennük keressük jóságos Arcod fényét!

Még novemberben voltam egy színódussal kapcsolatos összejövetelen. Nagyon igaz, amit az egyik előadó mondott: **a pap az Egyház arca**. Igen, egy hiteles, jó pap nagyot lendíthet egy közösség életén, hitéletén. Ellenkező esetben, ugyanúgy: sokat ronthat is. Úgy gondolom, mindnyájan találkoztunk már életünket jelentősen, talán meghatározóan befolyásoló lelkipásztorral.

Paul Claudel: Daniel Fontaine abbé emlékére *Ford.: Rónay György*

Boldog, ki az oltár mögött orvost talál, és nem bírót, hanem atyát.
Papot, aki mélyen alázatos, sosem csodálkozik, haragját soha nem zúdítja rád,
Türelmes, és a tékozló fiúnak, vegyen belőle, erszényét megnyitja mindig kegyesen, s tudja, hogy ahol bőven terem a bűn; még bővebben árad a kegyelem.

„Erősen fogadom”... Igen, de holnap; vagy ma délután még, elkövetem ugyanazt a hibát.

Kétségkívül konok jószág az ördög, s csak én vagyok nála is ostobább.
De nem adom meg egykönnyen magam; megtanultam, hogy ne maradjak lent a földön, mint fadarab, vagy lomha kő, élettelen.

Ha minden pillanatban elbukom: hetvenhétszer is fölemelkedem!
Csak a könyvekben élnek olyan lelkek, kik egyszerre tisztává fényesülnek, s csak egyszer tartanak bűnbánatot.

Ha állva nem bírok előre jutni, hát hason csúszva haladok!
S most újra itt a kegyetlen vasárnap, s milyen keserves újrarágnod ezt a vétket;
Fanyar az íze, mert hogy nem teszed, legutóbb épp erről ígérted!

Adjon ilyenkor Isten jó atyát, ne holmi ámuló s botránkozó tanárt neked.
Az a dolga, hogy bűneinket megtapintsa, s a rongyszedők apostola miért éppen tőled ijedne meg?

Itt térdelek újból előtted; lelkiatyám; tekints fiadra!
Nézd lelkemet, írók vigasztalója, szegények atyja.
Nem először jönnek eléd ezek a féligfőzött kárhozottak, ügyefogyottak, betegek.

S ez a szegény, ki, míg föloldozod, málészájúan rád mered.
Szólj, és amiket a világ nem ért meg, mondd nekem azokat a szavakat.
Jézus Krisztust hallom, ő szól szavadban, és halkán tanácsokat ad.
És én hiszem; hogy egykor, veled együtt, magam is a Paradicsomba érek,
Reverendád szegélyébe fogódzva, egyszerűen mert megígérted.

Imádkozzunk közösen is az eddig felvetett gondolatokkal:

Urunk, Jézus Krisztus! Te csodálatos dolgokat tettél és tanítottál földi életed során. Tanításod jó magként hullott az emberi szívekbe, s gyökeret vervén bőséges termést hozott. Arról is gondoskodtál, hogy legyenek, akik távozásodat követően a te nevedben, a te erőddel, a te megbízásodból hirdetni fogják mindazt, amit te hirdettél. Add, hogy a papok szavában felismerjük a te szavadat! Segíts minket, hogy az evangéliumhoz méltóan éljünk! Ámen.

Miután a papokat kiveséztük, nézzünk magunkba. Hisz az általános papság ránk is vonatkozik, ahogy az előbb már említettem. Az örömhírt nekünk is terjeszteni, hirdetni kell. Hogyan is? Szent Ferencnek tulajdonítják a mondást: „*Hirdesd az evangéliumot, és ha szükséges, használj szavakat is!*” Egész életünknek kell ezt képviselni, amibe természetesen a szavaink is beletartoznak. Közös énekünkkel idézzük fel Jézus parancsát.

***Indulj és menj, hirdesd szavam. Népemhez küldelek én.
Tövis és gaz, vér és panasz, meddig kell hallgatnom még?***

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Tűzessé teszem ajkaidat, gyémánttá homlokodat.

Népemnek őrévé rendellek én, Lelkemet adom melléd.

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Szándékunkkal, igyekezetünkkel nem vagyunk magunkra hagyatva, „*az Úr áll mögöttünk*” – ahogy Reményik Sándor írta. De a szándék, az igyekezet, az akarat szükséges.

John Henry Newman: Istenem!

Lehet lelkünk még oly fennkölt:

telve jószándékkal, buzgalommal, elszántsággal,
mégis elég egy pillanatra elszakadunk tőled, hogy

legkiválóbb *érzelmeink* szertelenséggé fajuljanak,
szeretetünk erőtlen érzelemmé satnyul,
előrelépésünk lelki kevélységgé ágaskodik,
buzgalmunk erőszakossággá türelmetlenkedik,
önbizalmunk elbizakodottsággá fuvalkodik.

Ilyenkor döbbenünk rá arra,
 hogy *biztos úton csak Te tudsz vezetni bennünket.*
A Te szavad a legfőbb életszabályunk.
Az életadó erőt is Belőled merítjük
 a hit csatornáján keresztül.

Igen, ezt a biztos utat keressük, szeretnénk is ezen maradni. De szabad akaratunk, rosszra hajló természetünk félrevihet bennünket. Forduljunk az Úrhoz Loyolai Szent Ignác imájával.

***Fogadd el Uram, szabadságomat,
Fogadd el egészen. Vedd értelmemet,
Akaratomat és emlékezésem.***

***Mindazt, amim van, és ami vagyok
Te adtad ingyen, visszaadom Uram,
visszaadok egyszerre mindent.***

***Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed,
csak egyet hagyj meg ajándékomul:
Szeretnem Téged.***

***Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
S minden, de minden gazdaság enyém,
Más semmi nem kell.***

Szent Pál írja : „*Hisz nem azt teszem, amit szeretnék, a jót, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok.*” vagy: „*Szeretném tenni a jót, és mégis teszem a rosszat!*” Bizony, nem mindig akarózik a jót tennünk, Krisztust követnünk.

Cirenei Simon imája

Krisztusom!
Nem így terveztem a jövőmet.
Nem akartam veled találkozni.
Nem akartam tudni, hogy ki vagy,
 hogy miért gyaláznak és vernek téged.
Mégis feléd sodródtam,
 és egyszer csak azon kaptam magam,
 hogy az ostorcsapásokból nekem is jut,
 kereszted súlya pedig a vállamra nehezedik.
El akartam onnan menni,
 hisz semmi keresnivalóm nem volt ott.

Rád néztem, és mintha egy világ nyílt volna meg előttem!
Megláttam keresztedben az emberiség bűnét.
A saját bűneimet is!
Felismertem, hogy szenvedésedet értünk,
a mi bűneinkért vállaltad,
önként, szeretetből!
Most már vágyom arra, hogy melletted lehessen,
hogy én is hordozhassam keresztedet, ami az enyém is!
Köszönöm, Uram, hogy az élet forгатagában
akaratom ellenére mégis magadhoz vezetted!
Köszönöm, hogy felismerhettem benned az Üdvözítő Istent!
Köszönöm, hogy e találkozás által megváltoztattad az
életemet!
Királyom, erősítsd meg lábamat,
acélozd meg akaratomat,
hogy méltó társad lehessen az úton! Ámen.

Jézus minket is megszólít, hol csak követésére hív, máskor meg átengedi a keresztyét, hogy segítsünk hordozni. Ha figyelünk rá, megértjük, épp akkor – egy-egy adott helyzetben – mit is kér-vár tőlünk. Imádkozzunk:

Jézus az isteni tanítást hozta el nekünk, embereknek, hogy megvilágosodjunk az igazság által, s eljussunk a hitre. Azok a csodák, amikor Jézus vakoknak adja vissza a látás képességét, nagyon fontosak, mert nem csak arról van szó bennük, hogy Jézus gyógyító cselekedete következtében testi betegségük elmúlik, hanem ezen személyek értelme és szívük is megnyílik a hit számára. A hit fényét, amelyet mindannyian Istentől kapunk, nem szabad elrejtenuünk, hanem mások számára is fel kell mutatnunk, mert ezt jelenti a keresztyén tanúságtétel. Mivel a krisztusi tanítás az üdvösség szempontjából elengedhetetlen számunkra, nekünk is gondoskodnunk kell terjedéséről. Ámen.

A Krisztus-követésben sok példaképünk van. Lehet, hogy személyes ismerőseink, lehet, hogy hétköznapi emberek, vagy éppen szentek. A lényeg: Krisztus útja járható, illetve csak ez járható, ha az életünkkel valamit akarunk kezdeni, ha az örök élet perspektívájából szemléljük a világot, életünket.

Túrmezei Erzsébet: Ahogy lehet

Névtelenek. Csak azt tudom, hogy hittek,
S hogy Jézus elé egy halálravált
Gutaütöttet vittek.
Beleütköztek, testbe-vérbe, kőbe,
Sokaságba, falakba, háztetőbe,
De nem tört meg a bátor lendület!
Ha ajtón nem, hát a tetőn keresztül,
De odavitték
Jézus elé betegüket.
Nem hátráltak meg, és a béna járt!

Négy vádoló szempár tekint felém
Az évezredes messzeségen át.

Segítségért sikoltó testvérekkel
Van az utam lépten-nyomon tele,
Akiket vinni kellene,
Jézushoz vinni!
S megállítanak
Emberek, zárt ajtók, kemény falak.
Mégse szabad megállni! Hova lett
Az a tetőt bontó hit, szeretet?
Ki ment fel, ha végezetlen marad
Ma a szent feladat:
Jézushoz vinni embereket!?
Fel! A tetőn át is! Ahogy lehet!
Keresztültörve hittel mindenben,
Ahogy az a négy áldott névtelen!

József Attila írta: „*Mért legyek én tisztességes? Kiterítenek úgyis! Mért ne legyek tisztességes! Kiterítenek úgyis.*” Ez egy jó alaptétel, ha önmagunkkal jóban szeretnénk lenni. De ennek az lesz a folyománya, hogy ez a tisztesség testvéreink számára is példa lehet, – és lesz is! Az Isten által belénk ültetett jóra-törekvés működik, kifele is hatása lesz. Valami ilyesmi a tanúságtétel...

Bényei József: Végrendelet

A világot úgyis ki kell bírni.
Ne engedd a virágokat sírni.

Ne engedd a madarakat félni,
a hűséget hóban elvetélni,

az álmokat este megalázni,
almafákat áprilisban fázni,

a perceket ne engedd megállni,
ablakokat örökre bezárni,

csillagfényű éjszakákra löni,
ösvényeket indákkal benőni.

Ameddig a vállad íve bírja,
vigyázz minden virágtalan sírra,

vigyázz minden társtalan magányra,
füstre, fényre, ember-glóriára.

Aki árva arccal sír az égre,
takarj szelíd álmat a szemére.

Tanulj könnyet, sebet, jajt szeretni:
valakinek embernek kell lenni.

Emberségünk lényege ez a jóság, az erre való szüntelen törekvésünk. Az erőt ennek megvalósításához a jóság, a szeretet ősforrásából merítjük. Az Úr nagy kegyelmével elénk jön. Amilyen mértékben nyitottak vagyunk erre, annál jobban betölti életünket, és általunk a mieink, szűkebb-tágabb környezetünk életét is. Ezért fontos a tanulás Jézus iskolájában, hogy majd tanítókká is válhassunk, mert így még hatásosabb tanúk is leszünk!

Tehát tanítók **vagy** tanúk legyünk? Nem helyes a kötőszó. Tanítók **és** tanúk kell, hogy legyünk. Jézus erre hívott meg mindannyiunkat, mégpedig a magunk helyén, saját, egyedi körülményeink közé helyezve, talentumokkal feltarisznyázva. Valahol olvastam, hogy *a keresztények élete az utolsó evangélium, amit még olvasnak az emberek*. Hát ezért elengedhetetlenül fontos a tanúságtételünk, keresztény, hiteles életünk!

Imaóránk végén megköszönjük az Úrnak a személyes figyelmét, és kérjük további segítségét, kegyelmét, hogy hiteles tanúivá válhassunk Neki és örömhírének.

||: Köszönöm, Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm, Istenem, köszönöm életem. :||

Köszönöm azt, hogy megszülettem,

köszönöm azt, hogy megértettem.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy tanítottál,

mit értem tettél, nekem adtál.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy felnőttem,

még inkább, hogy ember lettem.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy fenyítettél,

ha szükség volt rá, fölemeltél.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

||: Mindent köszönök én, olyan jó azt mondani,

hogy szívem Benned él! :||

Mindent köszönök én!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

„Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda